KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

Bruksela, dnia 21.12.2009
KOM(2009)690 wersja ostateczna

SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA RADY, PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO

Funkcjonowanie dyrektywy 98/34/WE w latach 2006-2008

SEK(2009)1704

SPIS TREŚCI

SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA RADY, PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I EUROPEJSKIEGO KOMITETU EKONOMICZNO-SPOŁECZNEGO – FUNKCJONOWANIE DYREKTYWY 98/34/WE W LATACH 2006-2008 1

Streszczenie 4

CZĘŚĆ I: NORMALIZACJA 5

1. Wprowadzenie 5

2. Procedura informacyjna 5

2.1 Stosowanie procedury w latach 2006-2008 5

2.2 Wniosek 5

3. Upoważnienia 6

3.1 Stosowanie procedury udzielania upoważnień w latach 2006-2008 6

3.2 Tendencje charakteryzujące udzielanie upoważnień 7

3.3 Wniosek 7

4. Formalny sprzeciw 8

4.1 Stosowanie procedury w latach 2006-2008 8

4.2 Wniosek 8

CZĘŚĆ II: PRZEPISY TECHNICZNE 9

1. Ewolucja w latach 2006-2008 9

1.1 Stosowanie procedury powiadamiania na rozszerzonym rynku wewnętrznym 9

1.2 Użyteczność procedury w perspektywie dążenia do lepszych uregulowań prawnych 10

1.2.1 Usprawnienia procedury 98/34 10

2. Stosowanie procedury 98/34 10

2.1 Skuteczność w ogólnym zarysie 10

2.2 Stosowanie procedury nadzwyczajnej 12

2.3 Działania wywołane odpowiedzią Komisji 13

2.4 Dialog z państwami członkowskimi 13

2.5 Naruszenia dyrektywy 13

2.6 Wniosek 13

STRESZCZENIE

Niniejsze sprawozdanie dotyczy stosowania ustanowionych dyrektywą 98/34/WE[1] procedur w zakresie norm i przepisów technicznych w latach 2006-2008. Sprawozdanie uwydatnia istotny wpływ tych norm i przepisów na wprowadzenie lepszych uregulowań prawnych i funkcjonowanie jednolitego rynku.

Część normalizacyjna dotyczy procedury udzielania informacji o normach, przedkładania wniosków Komisji europejskim organizacjom normalizacyjnym (EON[2]) w ramach prac normalizacyjnych („upoważnienia") oraz składania formalnych sprzeciwów w odniesieniu do norm. Wszystkie te inicjatywy okazały się istotne dla funkcjonowania jednolitego rynku. Procedura udzielania informacji wprowadziła przejrzystość w sferze normalizacji, stanowiąc dla krajowych organów normalizacyjnych (KON) zachętę do dalszych inicjatyw na rzecz upowszechniania harmonizacji europejskiej. Sprzeciwy formalne pozwoliły państwom członkowskim oraz Komisji zadbać o to, by normy spełniały cele regulacyjne, służąc celom prawodawstwa nowego podejścia. Upoważnienia umożliwiły określenie relacji między służbami Komisji i organami normalizacyjnymi, stały się elementem łączącym wymiar założeń politycznych z technicznym aspektem ich realizacji.

W sferze przepisów technicznych zasada powiadamiania Komisji o planowanym przyjęciu krajowych regulacji technicznych okazała się skutecznym narzędziem zapobiegania tworzeniu barier w handlu oraz sprzyjała współpracy między państwami członkowskimi z Komisją, a także między samymi państwami członkowskimi. Zasada ta również przyczyniła się do poprawy ram regulacyjnych. Ponadto pod koniec 2008 r. procedura ta okazała się przydatna w zapobieganiu pojawianiu się na rynku wewnętrznym środków protekcjonistycznych, które mogłyby zostać zaproponowane przez państwa członkowskie w dobie kryzysu gospodarczego i finansowego.[3] Procedura powiadamiania była również nadzwyczaj pomocna dla ukierunkowania krajowych działań regulacyjnych w nowoutworzonych sektorach oraz dla poprawy jakości krajowych regulacji technicznych – pod kątem zwiększonej przejrzystości, czytelności i skuteczności – w obszarach tylko w części lub zupełnie niezharmonizowanych. Większa przejrzystość ram prawnych w każdym z państw członkowskich ułatwiła podmiotom gospodarczym zmniejszenie kosztów dostępu do nowych regulacji oraz ich właściwego stosowania.

---

1 Dyrektywa 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych oraz w zakresie zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. L 204 z 21.7.1998, s. 98.), zmieniona dyrektywą 98/48/WE (Dz.U. L 217 z 5.8.1998).

2 CEN (Europejski Komitet Normalizacyjny), CENELEC (Europejski Komitet Normalizacyjny Elektrotechniki) i ETSI (Europejski Instytut Norm Telekomunikacyjnych).

3 Komunikat Komisji do Rady Europejskiej - Europejski plan naprawy gospodarczej z dnia 26 listopada 2008 r., COM(2008) 800 wersja ostateczna.

CZĘŚĆ I: NORMALIZACJA

1. WPROWADZENIE

Niniejsza część zawiera opis normalizacyjnej części dyrektywy, obejmującej procedurę powiadamiania o normach, przedkładania wniosków Komisji europejskim organizacjom normalizacyjnym (EON) w ramach prac normalizacyjnych (upoważnienia[4]) oraz składania sprzeciwu formalnego w odniesieniu do norm, głównie dotyczących dyrektyw nowego podejścia, wraz z przedstawieniem danych statystycznych z lat 2006-2008 oraz analizą funkcjonowania tej części dyrektywy.

2. PROCEDURA UDZIELANIA INFORMACJI

Procedura w sferze norm ma służyć śledzeniu nowych działań w dziedzinie normalizacji prowadzonych z inicjatywy KON. Stworzono specjalne systemy służące w głównej mierze umożliwieniu pozostałym organom przedstawiania uwag, uczestnictwa w pracach i proponowania inicjatyw, które powinny być podejmowane na szczeblu europejskim (zob. załącznik 1).

2.1 Stosowanie procedury w latach 2006-2008

W latach 2006-2008 procedura w dalszym ciągu funkcjonowała sprawnie. Jak jasno wynika ze sprawozdań publikowanych corocznie przez CEN i CENELEC, przeciętna roczna liczba zgłoszonych środków krajowych utrzymywała się na stałym poziomie. Załącznik 3 zawiera dane od 1991 r. pokazujące wzrost listy zgłoszeń po każdym rozszerzeniu.

Podział na sektory (załącznik 4) wykazuje, że większość zgłoszeń krajowych dotyczy sektora budowlanego. Kolejne istotne dziedziny to produkty żywnościowe, jakość wody, budowa dróg i ich utrzymanie.

Informacje przekazywane zgodnie z procedurą wciąż wymagają od służb Komisji odesłań z prośbą o uzupełnienie – podobnie jak zapytania dotyczące klauzuli zawieszającej (art. 7) w wyniku powiadomienia lub z innych powodów.

2.2 Wniosek

Procedura informacyjna nadal odgrywa istotną rolę w zachęcaniu krajowych organów normalizacyjnych do podejmowania inicjatyw na szczeblu europejskim. Rozszerzenie spowodowało wzrost liczby zgłoszeń z nowych państw członkowskich; jednakże liczba ta powinna ustabilizować się, a nawet ulec zmniejszeniu w miarę postępującej integracji tych państw, co będzie wpisywało się w tendencję zauważalną w przypadku starych państw członkowskich.

---

[4] Upoważnienia to wnioski stanowiące zgłoszenie składane do EON, które mogą zostać przyjęte pod określonymi warunkami.

3. UPOWAŻNIENIA

Upoważnienia normalizacyjne są zinstytucjonalizowaną formą uzyskiwania specyfikacji technicznych, na których opiera się prawodawstwo lub polityka Unii Europejskiej. Stanowią one wniosek do EON o opracowania normalizacyjne wraz z określeniem ram odniesienia dla tych opracowań (zob. załącznik 1). Są one niezbędne w przypadkach, gdy normy stanowią podstawę dla aktów prawodawstwa – na przykład w kontekście dyrektyw nowego podejścia.

3.1 Stosowanie procedury udzielania upoważnień w latach 2006-2008

W okresie objętym sprawozdaniem udzielono ogółem 62 upoważnień dla EON. Liczba upoważnień związanych z dyrektywami nowego podejścia spadła w porównaniu z poprzednim okresem (zob. załącznik 5).

Proces udzielania upoważnień przebiega sprawnie. Dzięki prowadzonym przed rozesłaniem dokumentów członkom Komitetu nieformalnym konsultacjom rozpoczęcie formalnego procesu konsultacji zazwyczaj poprzedza osiągnięcie pełnego konsensu w kwestii planowanego upoważnienia.

Strony działające w dziedzinie normalizacji europejskiej, które udało się należycie zaangażować przed końcem okresu objętego sprawozdaniem, to: ANEC (Europejskie Stowarzyszenie ds. Koordynacji Przedstawicielstwa Konsumentów w Normalizacji), ECOS (Europejska Obywatelska Organizacja Normalizacyjna ds. Środowiska), NORMAPME (Europejskie Zrzeszenie Rzemiosła oraz Małych i Średnich Przedsiębiorstw na rzecz Normalizacji) oraz ETUI (Europejski Instytut Związków Zawodowych). Tym samym udało się osiągnąć poprawę przejrzystości procesu nieformalnych konsultacji.

Na przestrzeni całego okresu objętego sprawozdaniem powyższa lista była aktualizowana każdorazowo po przeprowadzeniu z Komitetem konsultacji dotyczących udzielenia upoważnienia.

3.2 Tendencje charakteryzujące udzielanie upoważnień

Ogólna liczba udzielanych upoważnień wykazuje tendencje wzrostowe. Udział upoważnień podlegających dyrektywom nowego podejścia utrzymuje się na poziomie podobnym do poprzedniego okresu sprawozdawczego i wynosi 38 %. Na istotnej pozycji utrzymują się upoważnienia w innych dziedzinach polityki (zob. załącznik 6), w szczególności w zakresie ochrony praw konsumenta i ochrony środowiska, a także w transporcie i energetyce.

Upoważnienia wspierające rynki pionierskie

Od rozpoczęcia inicjatywy rynku pionierskiego w 2007 r. wydano dwa upoważnienia. Dotyczą one produktów pochodzenia biologicznego i podkreślają przekonanie Komisji o potencjalnej roli, jaką normy mogą odegrać w tej istotnej sferze polityki.

Normy wspierające prawodawstwo

Udzielane upoważnienia miały się przysłużyć wsparciu szerokiej gamy aktów prawnych, podkreślając znaczenie stosowania odpowiedniego modelu. Upoważnienia te dotyczyły na przykład: prawodawstwa w dziedzinie kosmetyków, naprawy i utrzymania pojazdów, produktów żywnościowych, pasz i ogólnego bezpieczeństwa produktów, a także ochrony środowiska. W porównaniu z poprzednim okresem sprawozdawczym dwukrotnie wzrosła liczba upoważnień wspierających nowe obszary polityki europejskiej. Jako przykłady można wymienić upoważnienia dotyczące bezpieczeństwa łańcucha dostaw, dostępności zabudowań lub programu w dziedzinie przemysłu kosmicznego.

Pierwsze upoważnienie wspierające dyrektywę w sprawie ekoprojektu wydano pod koniec 2008 r. Fakt ten uwypuklono w komunikacie Komisji poświęconym włączeniu aspektów środowiska naturalnego w zakres normalizacji europejskiej (COM(2004) 130 wersja ostateczna), w którym podkreślono rolę, jaką normy mogą odegrać w rozwijaniu polityki Komisji w dziedzinie ochrony środowiska i zrównoważonego rozwoju.

Liczba upoważnień służących wsparciu prawodawstwa nienależącego do nowego podejścia (zob. załącznik 5) jest pokaźna (około 35 % ogółu) i wskazuje na fakt, że ten model przyjął się wśród wielu zainteresowanych służb Komisji.

W 2006 r. wydano upoważnienie dotyczące kontaktów z centrami obsługi klienta. Sektor usług jest nowym i szybko rozwijającym się obszarem dla normalizacji. Tendencja do korzystania z upoważnień dla poparcia aktów prawodawstwa spoza zakresu nowego podejścia oraz wkraczania na nowe obszary polityki jest odzwierciedleniem sytuacji, w której normalizacja europejska staje się coraz częściej użyteczna dla propagowania polityki lepszych uregulowań prawnych. Trend ten został dostrzeżony i doceniony w komunikacie Komisji z 2004 r. w sprawie roli europejskiej normalizacji w ramach działań i legislacji europejskiej[5].

3.3 Wniosek

Proces udzielania upoważnień jest już ugruntowany, potrzeba jednak dalszych starań w celu zapewnienia jego dalszego sprawnego funkcjonowania. W związku z tym należy umacniać,

---

[5] COM(2004) 674 wersja ostateczna z 18.10.2004 r.

jako nadzwyczaj istotną, praktykę poprzedzania konsultacji Komitetu nieformalnymi konsultacjami wszystkich zainteresowanych stron.

Dążąc do poprawy przejrzystości prac Komitetu, od 2006 r. służby Komisji zapraszały strony zainteresowane normalizacją europejską, ANEC, ECOS, ETUI oraz NORMAPME do uczestnictwa w obradach poszerzonego gremium Komitetu.

W trosce o przejrzystość służby Komisji rozważą możliwość przeprowadzenia konsultacji w trybie pisemnym, podobnym w swym założeniu do forów internetowych. Celem będzie umożliwienie wszystkim członkom Komitetu zapoznania się z uwagami zgłaszanymi przez pozostałych, upodabniając takie konsultacje do prowadzonych w trakcie obrad Komitetu.

Proces udzielania upoważnień sprawdził się jako podstawowe narzędzie poszerzania roli normalizacji o nowe sfery prawodawstwa i polityki Unii Europejskiej. Potwierdza to również fakt, iż w wielu nowych aktach prawnych UE wpisano odniesienie do tej dyrektywy.

4. FORMALNY SPRZECIW

Dyrektywy nowego podejścia zawierają zabezpieczenia na wypadek, gdy zharmonizowana norma nie zapewnia spełniania przez produkty istotnych wymogów tych dyrektyw. W takich przypadkach każde państwo członkowskie lub Komisja może wnieść sprzeciw formalny w odniesieniu do tejże normy – w takim wypadku przeprowadza się również konsultacje z Komitetem (zob. załącznik 1).

4.1 Stosowanie procedury w latach 2006-2008

Sprzeciwy formalne, które doprowadziły do decyzji Komisji w okresie objętym sprawozdaniem, były nieliczne (11 przypadków). Jedynie w dwóch przypadkach decyzją Komisji podtrzymano domniemanie zgodności normy; w dziewięciu przypadkach zostało ono w części lub całkowicie uchylone (zob. załącznik 7).

Niemniej jednak, uwzględniwszy nowe zgłoszenia sprzeciwów, ich ogólna liczba nadal wzrasta. Najczęściej odnoszą się one do obszaru stosowania dyrektyw o maszynach, zabawkach i urządzeniach ciśnieniowych.

W pewnej liczbie przypadków Komitet podnosił kwestię zgodności norm, co stanowiło przyczynek do niejednego wniosku o zmianę zharmonizowanych norm bez potrzeby uciekania się do formalnego sprzeciwu.

4.2 Wniosek

Pomimo znacznej czasochłonności procedur wiodących od złożenia sprzeciwu aż po wydanie decyzji, przebiegały one zazwyczaj właściwie.

Podobnie jak to ma miejsce w przypadku upoważnień – w trosce o przejrzystość – Komisja będzie upowszechniać decyzje w sprawie sprzeciwów formalnych w sposób skonsolidowany, ogłaszając jednocześnie na każdym spotkaniu Komitetu stale aktualizowany katalog działań wynikłych ze złożonych sprzeciwów formalnych.

CZĘŚĆ II: PRZEPISY TECHNICZNE

1. EWOLUCJA W LATACH 2006-2008

Procedura powiadamiania o krajowych przepisach technicznych („procedura“) pozwala Komisji i państwom członkowskim na uprzednie badanie przepisów technicznych, którymi państwa członkowskie zamierzają uregulować produkcję (w przemyśle, rolnictwie i rybołówstwie) oraz usługi w sferze społeczeństwa informacyjnego (zob. załącznik 8). W uproszczonej formie ma ona również zastosowanie do państw członkowskich EFTA, będących sygnatariuszami Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz do Szwajcarii i Turcji (zob. załącznik 11).

Najważniejsze zalety procedury

- Pozwala szybko wykrywać bariery tworzone na rynku wewnętrznym zanim zdołają wyrządzić jakiekolwiek szkody, unikając tym samym czasochłonnych i kosztownych postępowań w sprawie naruszenia przepisów.

- Pozwala na wykrycie środków protekcjonistycznych wprowadzonych przez państwa członkowskie w wyjątkowych okolicznościach, takich jak kryzys gospodarczy i finansowy.

- Umożliwia państwom członkowskim określenie stopnia zgodności zgłoszonych projektów z prawodawstwem wspólnotowym – w tym również z dyrektywami.

- Czynny udział państw członkowskich w ocenianiu zgłoszonych projektów legislacyjnych przez lata doprowadził do nawiązania konstruktywnego dialogu między nimi a Komisją.

- Podmioty gospodarcze mogą wyrazić swoje zdanie i w porę dostosować swoją działalność do przyszłych przepisów technicznych. Prawo do kontroli jest szeroko stosowane przez podmioty gospodarcze, co pomaga Komisji i władzom krajowym w wykrywaniu barier w handlu.

1.1 Stosowanie procedury powiadamiania na rozszerzonym rynku wewnętrznym

Procedura powiadamiania w znaczący sposób przyczyniła się do sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego podczas rozszerzenia UE o 10 „nowych” państw członkowskich w 2004 r. Pozytywne wyniki tego procesu zaobserwowane w 2005 r. znalazły potwierdzenie w otrzymaniu od tych dziesięciu państw członkowskich 122 zgłoszeń w 2006 r., 131 zgłoszeń w 2007 r. oraz 109 zgłoszeń w 2008 r.

Następnie procedurą objęto również Bułgarię i Rumunię (UE-27). Te dwa nowe państwa członkowskie zapewniły wystarczające zdolności administracyjne, struktury techniczne i wiedzę niezbędne dla stosowania dyrektywy: od 1 stycznia 2007 r. do 31 grudnia 2008 r. zgłoszono 33 projekty.

Raz jeszcze dyrektywa okazała się skutecznym narzędziem zapewniania sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego w odniesieniu do produktów i usług społeczeństwa informacyjnego.

1.2 Użyteczność procedury w perspektywie dążenia do lepszych uregulowań prawnych

W okresie objętym sprawozdaniem w nawiązaniu do planu działań Komisji na rzecz uproszczenia i poprawy środowiska regulacyjnego przedsięwzięto szereg inicjatyw w ramach procedury powiadamiania. Państwa członkowskie były proszone o przedłożenie ocen wpływu w załączeniu do zgłaszanych projektów. Te oceny wpływu mają skłaniać państwa członkowskie do uprzedniego namysłu nad wykorzystaniem najbardziej stosownego instrumentu prawnego i pozwalają Komisji na ocenę potrzeby wprowadzenia proponowanych środków, przy uwzględnieniu wszelkich barier dla funkcjonowania rynku wewnętrznego.

Zgodnie z zasadami lepszych regulacji prawnych Komisja wzmaga swe wysiłki w dążeniu do klarowności oraz spójności zgłaszanych projektów prawodawczych i do wykrywania wszelkich nadmiernie zawiłych lub uciążliwych formalności, które należałoby uprościć, mając na uwadze wygodę wszystkich uczestników życia gospodarczego, przy jednoczesnym zagwarantowaniu wysokich standardów ochrony zdrowia publicznego, praw konsumenta i środowiska naturalnego.

Władzom krajowym pod rozwagę poddano w szczególności następujące zagadnienia:

- tekst projektów; jasność, spójność, przejrzystość i pewność prawną w stosowaniu tych tekstów;
- umożliwienie dostępu do wszystkich istotnych dla danego sektora przepisów poprzez ogłoszenie ich tekstów w skonsolidowanej wersji;
- zwrócenie uwagi na procedury pociągające za sobą niepotrzebnie zawiłe i uciążliwe obciążenie administracyjne uczestników życia gospodarczego, w szczególności w przypadku wprowadzania nowego produktu na rynek.

• *1.2.1 Usprawnienia procedury 98/34*

Komisja przeprowadziła liczne kampanie na rzecz zwiększenia przejrzystości i dialogu z władzami krajowymi. Stale usprawniano działanie bazy danych systemu informacji o przepisach technicznych TRIS (Technical Regulations Information System) oraz zaplanowano uruchomienie nowej wersji bazy najpóźniej na początku 2010 r., dzięki czemu czas przetwarzania zgłoszeń ulegnie skróceniu i będzie możliwe połączenie bazy TRIS z bazami krajowymi. W 2007 r. Komisja zmieniła brzmienie pkt 7 powiadomienia tak, aby było jasne, czy w kontekście „punktów kompleksowej obsługi" zgłoszenie złożone na mocy dyrektywy może zostać uznane za ważne na mocy innego aktu prawnego UE.

Komisja dba o publiczny dostęp do treści zgłaszanych projektów w 23 językach urzędowych Unii oraz do najważniejszych informacji na temat przebiegu stosowanej procedury. Służy do tego celu specjalna strona internetowa: http://ec.http:///europa.eu/enterprise/tris. Obserwuje się stały wzrost zainteresowania konsultacjami on-line: w latach 2006-2008 comiesięczna liczba zapytań składanych w automatycznej bazie wzrosła o 7.5 % do ok. 140 000 zapytań w 2008 r. (zob. załącznik 12).

2. STOSOWANIE PROCEDURY 98/34

2.1 Skuteczność w ogólnym zarysie

► **Liczba zgłoszeń i sektory, których one dotyczyły**

Między 2006 a 2008 rokiem odnotowano wzrost ogólnej liczby zgłoszonych projektów (1 979) w stosunku do 1 782 projektów zgłoszonych w latach 2003-2005. Przyczyniło się do tego rozszerzenie Unii do 27 krajów. W przypadku niektórych państw członkowskich zauważono pewne niedociągnięcia w wypełnianiu zobowiązania do zgłaszania projektów przepisów technicznych (zob. załącznik 10.2).

Sektor budownictwa był sektorem o najwyższej liczbie zgłoszeń. Wiele z nich dotyczyło środków podejmowanych przez państwa członkowskie w celu zwiększenia efektywności energetycznej budynków. Drugim sektorem o najwyższej liczbie zgłoszeń był sektor **produktów rolnych i środków spożywczych**. Podejmowane w nim środki były związane z higieną żywności, współistnieniem organizmów zmodyfikowanych genetycznie i upraw tradycyjnych oraz ze składem środków spożywczych i ich oznakowaniem. Liczba zgłoszeń stale rosła w sektorach **telekomunikacji** i **transportu**. Kilka zgłoszeń otrzymano w **sektorze gier losowych** (zakłady internetowe), **sektorze chemikaliów** (substancje niebezpieczne i produkty fitofarmaceutyczne) i w **sektorze ochrony środowiska** (ograniczenie używania torebek plastikowych, odpady i jakość biopaliw) (zob. załączniki 10.1 do 10.3).

►**Badane zagadnienia**

Co się tyczy **dziedzin niepodlegających harmonizacji,** gdzie wymagana jest zgodność z art. 28-30 (swobodny przepływ towarów) oraz z art. 43 i 49 (prawo przedsiębiorczości i swoboda świadczenia usług) Traktatu WE, Komisja podjęła działania, aby uprzedzić państwa członkowskie o możliwych przeszkodach w handlu, które mogłyby wyniknąć z powzięcia zbędnych kroków nieproporcjonalnych do zamierzonych celów. Komisja nadal zachęcała państwa członkowskie do zamieszczania klauzul o wzajemnym uznawaniu w każdym projekcie przepisów technicznych.

Z kolei interwencje Komisji w **dziedzinach zharmonizowanych** zmierzały do upewnienia się, że krajowe działania są uzasadnione i spójne z prawodawstwem wtórnym UE.

- Zgłoszenia w sektorze **budownictwa** były rozpatrywane głównie w świetle dyrektywy 89/106/EWG w sprawie wyrobów budowlanych, a zharmonizowane normy przyjmowano na podstawie tej dyrektywy oraz dyrektywy 2002/91/WE w sprawie charakterystyki energetycznej budynków.

- Kilka państw członkowskich zgłosiło projekty dotyczące współistnienia na rynku organizmów zmodyfikowanych genetycznie z plonami otrzymywanymi z upraw tradycyjnych i organicznych oraz w kwestii kontroli przypadkowego zanieczyszczenia **organizmami zmodyfikowanymi genetycznie**. Analiza tych projektów w świetle dyrektywy 2001/18/WE (zamierzone uwalnianie do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie), rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy oraz rozporządzenia (WE) nr 1830/2003 dotyczącego możliwości śledzenia żywności i produktów paszowych wyprodukowanych z organizmów zmodyfikowanych genetycznie i zmieniającego dyrektywę 2001/18/WE dostarczyła przykładów rozwiązań regulacyjnych dla innych państw członkowskich.

- Dnia 1 stycznia 2006 r. weszły w życie rozporządzenia: nr 852/2004 (**higiena** środków spożywczych), nr 853/2004 (szczególne przepisy dotyczące higieny w odniesieniu do

żywności pochodzenia zwierzęcego) i 854/2004 (urzędowe kontrole w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi). Rozporządzenia te upoważniają państwa członkowskie do podjęcia pewnych środków na szczeblu krajowym, które zostały zgłoszone w ramach procedury 98/34 i były przedmiotem szczegółowych opinii lub uwag.

- Kilka państw członkowskich zgłosiło projekty w zakresie oświadczeń zdrowotnych dotyczących **środków spożywczych** i zawartych w nich dodatków, barwników oraz konserwantów, a także w zakresie ich oznakowania.

- Taką samą liczbę zgłoszeń zanotowano w sektorze **interfejsów radiowych,** gdzie szybkie zmiany technologii doprowadziły do narastającej zawiłości uregulowań krajowych, która może stanowić przeszkodę w obrocie na rynku wewnętrznym.

- Analiza intensywnie prowadzonej działalności na polu regulacji prawnych na szczeblu krajowym w niezharmonizowanym sektorze **gier losowych** uwydatniła znaczenie swobodnego obrotu na rynku wewnętrznym oraz polityki publicznej każdego z krajów.

- Procedura umożliwiła również interwencję w sektorach, gdzie harmonizacja przebiegała na szczeblu wspólnotowym i powstrzymała państwa członkowskie od wprowadzenia rozbieżnych środków krajowych.

►**Odpowiedź Komisji**

Komisja wystosowała szczegółowe opinie w sprawie 179 zgłoszeń, co stanowi 9,04 % całkowitej liczby projektów zgłoszonych w okresie objętym sprawozdaniem (ogółem 1 979). Oznacza to spadek w porównaniu z poprzednim okresem sprawozdawczym i sugeruje, że w swoim procesie legislacyjnym państwa członkowskie w coraz większym stopniu uwzględniają aspekt wspólnotowy oraz wymogi skutecznie działającego rynku wewnętrznego. Ze swej strony państwa członkowskie wydały 142 szczegółowe opinie. Spośród 894 uwag wydanych w okresie objętym sprawozdaniem, 418 pochodziło od Komisji, a 476 z państw członkowskich (zob. załączniki 10.4 i 10.6).

W 22 przypadkach Komisja zachęciła zainteresowane państwa członkowskie do przesunięcia przyjęcia regulacji o rok od daty ich zgłoszenia w celu uniknięcia zakłóceń w prowadzonych pracach harmonizujących Wspólnoty w danej dziedzinie (załącznik 10.5).

Ponadto Komisja zwróciła uwagę państw członkowskich na potrzebę zapewnienia zgodności z przepisami Porozumienia w sprawie barier technicznych w handlu w sytuacjach, gdy dane środki są również zgłaszane Światowej Organizacji Handlu.

2.2 Stosowanie procedury nadzwyczajnej

Spośród wszystkich 1 979 zgłoszeń państwa członkowskie w 49 przypadkach wnioskowały o zastosowanie procedury nadzwyczajnej. Komisja potwierdziła swoje ścisłe rozumienie wymaganych wyjątkowych warunków, a mianowicie nieprzewidywalnych i wyjątkowych okoliczności, związanych w szczególności z ochroną zdrowia i bezpieczeństwa. W efekcie skorzystanie z procedury nadzwyczajnej nie było możliwe w przypadku, gdy podane uzasadnienie opierało się na czysto ekonomicznych przesłankach lub wypływało z próby nadrobienia opóźnień administracyjnych na szczeblu krajowym. Procedurę nadzwyczajną uznano za uzasadnioną w 14 przypadkach (zob. załącznik 10.7).

2.3 Działania wywołane odpowiedzią Komisji

W latach 2006-2008 procentowy stosunek odpowiedzi państw członkowskich do liczby szczegółowych opinii Komisji był zadowalający (przeciętnie 84,7 % w całym okresie). Wynik ten jest naczelnym wyznacznikiem zaangażowania państw członkowskich w kwestii przestrzegania nałożonych na nie procedurą zobowiązań. Komisja zauważa, że ilość odpowiedzi w większości wypadków była dostateczna (przeciętnie 64,3 %). Przyczynił się do tego ustawiczny dialog Komisji z państwami członkowskimi, pozwalający na rozpatrzenie wielu przypadków w ciągu roku od zgłoszenia (zob. załącznik 10.8).

2.4 Dialog z państwami członkowskimi

Regularne spotkania Komitetu ds. Norm i Przepisów Technicznych umożliwiały wymianę poglądów na kwestie o znaczeniu ogólnym, jak również na poszczególne aspekty procedury.

Dyskusje koncentrowały się na rozszerzeniu UE o Bułgarię i Rumunię, publicznym dostępie do dokumentów odnoszących się do procedury ustanowionej dyrektywą 98/34 na mocy rozporządzenia (WE) nr 1049/2001[6], nakładaniu się tej procedury z innymi wspólnotowymi procedurami powiadamiania („punkt kompleksowej obsługi"), zmianach w zarządzaniu bazą TRIS i obowiązkach państw członkowskich w zakresie udzielania odpowiedzi na szczegółowe opinie i przekazywania ich ostatecznych tekstów.

W kilku państwach członkowskich przeprowadzono również seminaria, umożliwiając nawiązanie bezpośredniego dialogu między Komisją a władzami krajowymi zaangażowanymi w procedurę i ułatwiając tym władzom zapoznanie się z nierzadko wysoce technicznymi elementami procedury. Ponadto w listopadzie 2008 r. odbyła się konferencja zorganizowana z okazji 25-lecia przyjęcia dyrektywy. Przy tej okazji zaprezentowano działanie mechanizmu przyjętego w dyrektywie 98/34 i omówiono perspektywy na przyszłość, w tym sposoby skuteczniejszego wykorzystania tego mechanizmu na rzecz konkurencyjności przedsiębiorstw, a w szczególności MŚP. Podmioty gospodarcze przedstawiły swoje oczekiwania, a przede wszystkim wyraziły chęć uzyskania dostępu do dokumentów wymienianych w ramach procedury. Tego samego dnia ukazała się nowa publikacja zatytułowana „Zapobieganie barierom w handlu na rynku wewnętrznym – dyrektywa 98/34/WE", dostępna we wszystkich językach urzędowych UE i szeroko rozpowszechniana w państwach członkowskich (ISBN 978-92-79-09847-5).

2.5 Naruszenia dyrektywy

W okresie objętym sprawozdaniem zanotowano niewielką liczbę postępowań w sprawie naruszenia przepisów (art. 226 Traktatu WE) wszczynanych przeciwko państwom członkowskim z powodu naruszenia zobowiązań wynikających z dyrektywy: czternaście w 2006 r., dziewięć w 2007 r. i pięć w 2008 r.

2.6 Wniosek

Lata 2006-2008 w pełni potwierdziły przydatność procedury – zarówno pod względem skuteczności i przejrzystości, jak i w ramach współpracy administracji. Niewielka liczba

---

[6] Rozporządzenie (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145 z 31.5.2001).

wszczętych postępowań w sprawie naruszenia przepisów w stosunku do liczby zgłoszonych technicznych projektów prawodawczych pokazuje, że można zapewnić właściwe stosowanie prawodawstwa wspólnotowego poprzez zapobiegawcze podejście i bliską współpracę Komisji i państw członkowskich oraz między samymi państwami członkowskimi.

Podejście oparte na sieci kontaktów wraz z pogłębioną współpracą Komisji z państwami członkowskimi pozwoliły poza tym na prowadzenie krajowej działalności regulacyjnej, przy uniknięciu tworzenia technicznych przeszkód w handlu, oraz na wdrażanie harmonizacji europejskiej jedynie tam, gdzie była potrzebna, przy ścisłym poszanowaniu zasady pomocniczości. Jednocześnie w niektórych dziedzinach, w których już istnieją pewne środki harmonizujące, procedura umożliwiła wykrycie potrzeby ich uzupełnienia lub wzmocnienia.

Podczas stosowania dyrektywy 98/34 Komisja będzie zwracała szczególną uwagę na poszanowanie zasady lepszych uregulowań prawnych i potrzebę utrzymania korzystnego środowiska dla konkurencyjności w gospodarce europejskiej. Dlatego też zgłoszone projekty nadal będą dostępne nieodpłatnie, w formie elektronicznej i we wszystkich językach urzędowych UE. Ponadto nadal będą podejmowane wysiłki na rzecz zapewnienia podmiotom gospodarczym możliwie jasnych ram prawnych, przekazywania im uwag i komentarzy oraz unikania nadmiernie rygorystycznego wdrażania przepisów, ukierunkowane na zwiększenie konkurencyjności przedsiębiorstw europejskich w UE i poza jej granicami, przy uwzględnieniu związków między tą procedurą a procedurą ustanowioną w Porozumieniu w sprawie barier technicznych w handlu (TBT) zawartym w ramach Światowej Organizacji Handlu (WTO).